Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF SØNDAGS-BOGEN

Citation: Grundtvig, N. F. S.: ”N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter”, i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 193. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig05val-shoot-idm140040107540512/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

alle de Blomster, der opvoxe af den, til igien at begraves! O, sætter eder her, I Børn af christne Forældre! da skal I lære, hvad det var, som skabde den glædelige Fest i vore Fædres Hjerte, og paa deres Tunge; thi der sad de, satte sig troende, levende, i Hyrdernes Sted, og gik derfor ogsaa gladelig med dem til Barnet ind, at see hvad Gud dem havde beredt, i sin elskelige Søn, og kun da, naar vi sætte os levende ind i deres Tilstand, og i deres Tænkemaade, som Lykken og som Glæden times, da først kan vi forstaae dem, kun naar vi ligner dem, kun da kan hvad de kalde Lykke og Glæde, ogsaa være det for os!

O, tænker dog aldrig, det er umuelige Ting, hvorom vi tale, men betænker heller, at vi Voxne burde have langt lettere ved at sætte os i Hyrdernes Sted, end vore Smaa, og at der dog sikkert er Ingen af disse, der jo vil glæde sig med Hyrderne, naar vi fortælle dem den store Tidende om Jule-Natten, om Engleskaren, og om den Velsignede i Krybben! Hist sad de Hyrder ved Bethlehem, som blev de Første blandt de Umyndige, om hvilke Herren taler, naar han siger: jeg takker dig Fader, at Du aabenbarede de Umyndige disse Ting, som Du skjulde for de Lærde og Kloge! der sad de, og vi kan vide, de havde alle hørt af Forældrene, og af Skrifterne i Synagogen, om Forjættelsen til Fædrene, om den Abrahams Sæd, i hvem alle Jorderigs Slægter skulde velsignes, om Christus, Messias, den Davids Søn, som Gud vilde sende til Trøst for sit Folk, til at borttage Overtrædelser fra Jakob, og at reise Davids Throne, at sidde paa den som en Konge, med Naadens og Sagtmodighedens Spir, evindelig; ja vi kan vide, de ventede paa den Velsignede i from Enfoldighed, havde vist ofte talt med hinanden om den Kvist af Isai Stub, der skulde opgroe, og grønnes til Israels Glæde, ja, formodenlig var det og kommet dem for Øren, hvad der rygtedes mellem Juda Bjerge, om Zacharias og Elisabeth; men sikkerlig fristedes de ogsaa til Tvivl om alle disse Ting; thi mange Aarhundreder vare henrundne, ei blot siden Davids, men siden alle Propheternes Dage, og de Skriftkloge trættedes om deres Syner, og Saducæerne sagde, der var hverken Aand eller Engel, eller Dødes Opstandelse, saa for dem var Propheternes Spaadomme Taut, og Ordet om alle Engle-Syn, fra dem Abraham, til det Zacharias havde, kun som Æventyr, og mange af Præsterne, veed vi, var Saducæer.

Skulde vi nu ei lettelig kunne sætte os i deres Sted, vi som ogsaa alle have hørt om Guds store og underlige Gierninger i de forbigangne Dage, om Propheternes Spaadomme,

og om Apostlernes Vidnesbyrd, om den store Forløsning, som skedte ved Jesum Christum, og den overfiødige Trøst, Evangeliet om ham indgiød i utallige Hjerter, fra Slægt til Slægt, af dem, som følde sig betyngede, søgde Hvile, Hvile for Sjælen, og fandt den hos ham, som Apostlerne gav Vidnesbyrd, at han var den levende Guds Søn, og havde det evige Livs Ord. Ja, det har vi alle hørt, thi Røsten om ham er udgangen til Jorderigs Ender, og har vi et menneskeligt Hjerte, som bevæges af Haab og Frygt, og føler Trang til høiere Lys, til bedre Trøst, og til renere Glæder, end Verden kan give, o, da er det umuelig andet, end at vi mangen Gang falde i dybe Tanker over det vidunderlige Evangelium, og ønske os Fædrenes Lykke, som sang saa trøstig: forsmægter vort Kiød og vort Hjerte, saa er dog Herren vort Hjertes Klippe, og vor Deel evindelig. Men hvad vi ønske med Suk, det er ikke levende i os, vi har ei den levende Tro, at Herren er med os, midt iblandt os, den Tro, uden hvilken der er ingen barnlig Tillid til den Usynlige, ingen Glæde i Herren; omspændt er Troen af Tvivl, som de Skriftkloge ei kan neddæmpe, som mange iblandt dem, lig Saducæerne fordum, end ikke bestride, men vække heller og nære, og hvilket Sæde passer da bedre for os, end det mellem Bethlehems Hyrder, i Forventningens lange, i Tvivlens kiølige Nat! O, sætter eder der, og I sidde jo der, naar I, med det Ønske at dele Forjættelsen til Fædrene, Velsignelsen over Abrahams Sæd, føle det dybt, at I er Jord, og at fra Himlen maa det komme, som skal oplyse og oplive, opreise, styrke og trøste eders Hjerte, og naar vi da, som Ordets, som vor Herres Jesu Christi Tjenere, opstaae iblandt eder, udsendte af Gud til at forkynde Evangelium, naar vi opstaae, og lade Guds Ord raade for vor Tunge, og give det Vidnesbyrd, som de der gladelig have fornummet, at Jesus Christus er i Dag den Samme, som i Gaar, er med os, som med Fædrene, tilbyder og skiænker, endnu som fordum, Sjælene Hvile, Hjertet Guds Fred og Glæden som Ingen borttager, see da udbreder jo Ordet en Klarhed for Sjælene, som Skin af den Herlighed i Jesu Christi, Guds Billedes, Aasyn. Da kan vel Frygt opstaae hos dem, som tænke: det er umueligt, at Ordet kan slaae Rod i vort Hjerte, kan meer end tordne over os til Dom; men naar vi vidne om Guds Naades Rigdom, der raader Bod paa al Sjælens Armod, og prise den Barmhjertighedens Fader, som kommer ihu, vi er Støv, vil kaste vore Synder bag sin Rygg i Havets Dybhed, og selv begynde, og selv fuldende sin den gode Gierning i os, da toner det fra Himlen,

til alle dem, der sidde lavt mellem Hyrderne: frygter ikke, see, jeg forkynder eder en stor Glæde, som skal times alt Folket, thi ogsaa eder er en Frelser født: den Herre Christus i Davids Stad! O, Venner! den Engle-Røst, hvem maatte ei give sit Liv, sit Alt i denne Verden, for at høre den, for at vinde den salige Vished, at ogsaa vi ere Mennesker, i hvilke Han finder Behag, som haver alene Udødelighed, og deler den kun, som det evige Liv, med dem, som elske Ham igien, fordi Han elskede dem først! O, hvad er Høi-Sædet paa selvgjort Refærdigheds udstoppede Hynder, paa Selv-Klogskabens skryllende Høie, som Vind sammenblæste, og Storme adsprede, ja, hvad er alle de Høi-Sæder, om hvilke Herren vidner, de er ham vederstyggelige, hvad er de, imod Barne-Sædet mellem Hyrderne, hvor Guds Herlighed skinner, hvor Hans Velbehagelighed gjør Levende af Døde, hvor Høi-Sangen toner fra Himlens Hærskarer, toner Fred over Jorden, og vinker alle de Smaa op at skue Faderens Ansigt i den Eenbaarne! O, hvem har dog fortryllet eder, maae vi vel spørge med Apostelen, hvem har fortryllet eder, for hvis Øine Frelseren afmaledes, i Guddoms-Ordet, lyslevende, ei blot som han hængde blegnende paa Korset for vore Overtrædelser, men ogsaa som han smilede i Moder-Skiødet, bortsmilede, med Naade-Solen i sit Øie, al Jordens Kummer og al Dødens Frygt, fra dem, som knælede i Navnet over alle Navne, hvem har forvirret eder saa, at I vendte Øiet fra det store Evangelium, der saliggjorde Fædrene, og vendte tilbage til Dødens Skyggers Land, at trælle og at gruue under Mørkets Magt, og Syndens Aag, og Lovens Sværd! O, seer dog, hvad der tjener til eders Fred! Sukker dog til Himlen, efter det Lys, den Trøst, den Glæde, I savne, og lytter til den Tidende saa god, som Engle bar fra Himlen, at os er en Frelser født, den Herre Christus i Davids Stad, og stander op, gaaer hastelig til Bethlehem, at see det Tegn, som Engelen har givet, see Barnet svøbt, og liggende i Krybben, saa I kan prise Gud, med Hyrderne, for hvad I have seet og hørt! Ja, har I lyttet fra det lave Sæde, da gaaer i eder selv, seer ind i Hjerte-Kamret, det er da blevet til et Bethlehem, der ligger Barnet i Svøb, der er Barne-Troen gienfødt, der smiler den rolig, selv naar Herodes fnyser, der voxer den lønlig, som i Alder, saa i Viisdom og Naade for Gud og Mennesker, opvoxer til en Helt, som skal overvinde Verden, overvinde Døden, seierrig opfare til det Høie, der at krones for sin Kamp, æres med det Konge-Smykke, hvis Dyd er evig Glands og Glæde, hvis Navn er Livets Krone!